

μετά πόσας εκατονταετηρίδας από τῆς ιδρύσεως αὐτοῦ καὶ ὁποίας περιπετειᾶς ἀφίκετο τέλος εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀκμῆς, καθ' ἣ ἠδυνήθη νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὴν καθόλου ἐπιστήμην καὶ διὰ τῆς συμβολῆς αὐτοῦ εἰς τὴν πρόοδον αὐτῆς νὰ συντελέσῃ. Ἴσως ὁ ἀναγνώστης εὖρῃ σημεῖα τινὰ συμπίπτοντα εἰς ἀμφοτέρω τὰ ἰδρύματα ταῦτα. Οἱ ἰδρυταὶ ἀμφοτέρων, κοινὴν ἔχουσι τὴν καταγωγὴν ἔλκοντες τὸ γένος ἐκ τοῦ αὐτοῦ Βαυαρικοῦ οἴκου τῶν Οὐτελσβαχιδῶν. Ὅπως ὁ ἀρχικὸς σκοπὸς τῆς συστάσεως τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἐιδελβέργης ὑπῆρξεν ἵνα χρησιμεύῃ ὡς ὑψηλὴ σκοπιὰ τῆς θρησκείας, οὕτω καὶ τὸ ἡμέτερον Πανεπιστήμιον ἰδρύθη ὅπως ἡ ἠκρόπολις τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Μὴ ἄρα γε δὲν συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τούτου; Δὲν κατηχήθησαν ἐν αὐτῷ αἱ λεγεῶνες τῶν διδασκάλων, τῶν ἰατρῶν, τῶν θεολόγων οἵτινες διεσπάρησαν ἀνὰ πᾶσαν τὴν ἀνατολήν, ἀδιαλείπτως εἰς τὴν ἀναζωπύρῃσιν τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος ἐργαζόμενοι; Ἄν πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν ἐλόκληρος πεντηκονταετηρίς κατηναλώθη τὸ ἔργον δὲν εἶνε ἀνάξιον λόγου.

Καὶ ἐν τῷ διοργανισμῷ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου ἀνευρίσκωμεν ἀναγεγραμμένας τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τῶν διοργανιστικῶν νόμων τῶν Γερμανικῶν Πανεπιστημίων, τῆς ἐλευθερίας τῆς διδασκαλίας, καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς ἀκρόσεως, αἵτινες τοσοῦτον τελεσφόρως ἐπέδρασαν εἰς τὴν πρόοδον τῶν Γερμανικῶν Πανεπιστημίων οὐδεμία δ' ἀμφιβολία ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν εἰς τὰ αὐτὰ θέλουσι φέρει αἴσια ἀποτελέσματα ὅταν ἀρθῶσι τὰ κωλύματα τῆς τελείας καὶ ἀκριβοῦς αὐτῶν ἐφαρμογῆς, ὅταν πεισθῶμεν ὅτι ἀντὶ νὰ ἐπιδιώκωμεν τὴν ἄσκοπον τροποποίησιν τῶν κειμένων νόμων ἀποφασίσωμεν νὰ ἐπιδοθῶμεν εἰς τὴν ἐπισταμένην μελέτην καὶ κατανόησιν αὐτῶν, καὶ τὴν πλήρη καὶ αὐστηρὰν ἐφαρμογὴν ἐπιζητήσωμεν. Ἡ ἀπόφασις αὕτη παρέχει τὴν ἐλπίδα ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν Πανεπιστήμιον κατὰ τὴν προσεχῆ πεντηκονταετηρίδα οὐ μόνον ἐν τῷ Ἑθνικῷ ἀγῶνι ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ σταδιοδρομίᾳ ὑπέροχον θέλει καταλάβει θέσιν.

K. N. ΚΩΣΤΗΣ.

Ο ΧΑΛΚΕΥΣ

Ὁ Γάλλος Θεόδωρος Μπανβίλ, ὁ ἀριστοτέλης καὶ γνωστὸς τοῖς ἀναγνώσταις τῆς Ἑστίας ποιητὴς τοῦ «Μήλου» καὶ τῆς «Συζύγου τοῦ Σωκράτους», ἐξέδoto ἐπ' ἐσχάτων νεώτατον ἀλληγορικὸν ποίημα τὸν *Χαλκέα*, ἐμπνευσμένον, ὡς τὰ πλεῖστα τῶν ἔργων αὐτοῦ, ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας.

Ἡ ὑπόθεσις ἔχει ἐν συνόψει ὡς ἐξῆς:

Ἡ Ἀφροδίτη ἀναδύεται τῆς θαλάσσης, καὶ χωρεῖ πρὸς τὸν Ὀλυμπον. Ὁ Ζεὺς, βλέπων αὐτὴν τοσοῦτον ὠραίαν, δὲν θέλει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν χορείαν τῶν θεῶν παρθένας, καὶ παραινεῖ αὐτὴν νὰ ἐκλέξῃ συζυγον. Καὶ παρελαύνουσι πρὸ ταύτης μνηστῆρες ἅπαντες οἱ Ὀλύμπιοι, ἐκλιπαροῦντες τὴν προτίμησιν αὐτῆς.

— Ἐγὼ, λέγει ὁ Ζεὺς λησιμονῶν τὴν Ἡραν, ἀνάσω θεῶν καὶ θνητῶν διὰ τοῦ κεραυνοῦ, ὃν μοὶ ἐσφυρηλάτησεν ὁ κλυτοτέχνης Ἡφαιστος.

— Ἐγὼ, λέγει ὁ Ποσειδῶν, ἐξεγείρω τὰ κύματα διὰ τῆς τριαίνης, ἣν ἐσφυρηλάτησεν ὁ κλυτοτέχνης Ἡφαιστος.

— Ἐγὼ, λέγει ὁ Ἄρης, δαμάζω τοὺς ἐχθρούς μου διὰ τῆς λόγχης, ἣν ἐσφυρηλάτησεν ὁ κλυτοτέχνης Ἡφαιστος.

— Ἐγὼ, λέγει ὁ Ἀπόλλων, καταθέλω τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῆς λύρας, ἣν ἐσφυρηλάτησεν ὁ κλυτοτέχνης Ἡφαιστος.

— Ποῦ εἶνε λοιπὸν, ἀποκρίνεται ἡ Ἀφροδίτη, ὁ μακάριος οὗτος θεός, εἰς ὃν ὀφείλετε πάντες τὴν δύναμιν;

Καὶ προβαίνει χωλαίων ὁ Ἡφαιστος, ἄγων μεθ' ἑαυτοῦ ὄρμαθὸν περιδεραιῶν, δακτυλίων καὶ διαδημάτων, ἅτινα ἐχρυσηλάτησεν ἐπὶ τοῦ ἄκμωνος αὐτοῦ διὰ τὴν Ἀφρογένειαν, κινηθεὶς εἰς τοῦτο ὑπὸ τοῦ Ἐρωτος. Αἱ χάριτες περιβάλλουσι τὰ κοσμήματα ταῦτα τὴν θεάν, ἥτις, πρὸ τῶν λοιπῶν ἀθανάτων, πίπτει οἰομένη μαγευθεῖσα, εἰς τὰς δασείας ἀγκάλας τοῦ Χαλκέως.

II.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ἡ γῆ εἶνε μέγα θέατρον, ἐφ' οὗ ἡ αὐτὴ τραγωδία ἐπαναλαμβάνεται ὑπὸ διαφόρους τίτλους.

Ἐχετε μὲ τὸ μέρος σας τὴν δικαιοσύνην, διότι ἀποτελεῖ στρατὸν καλόν, ὅστις ἐπὶ τέλους θὰ κατακτήσῃ τὸν κόσμον, οὐδὲν δὲ φοβεῖται.

Ἡ κολακεία εἶνε ἡ δύναμις τῶν μικρῶν.